

Petr seděl u stolu a dlouze hleděl na prázdný püllitr. „Chceš mě?“ Vypustil ta slova k uším své dívky a sledoval, jak její obličej mění výraz. Z pódia se linuly drsné tóny basových kytar, blížila se půlnoc. „Nevím.“ Jana dlouze vydechla a dala tím najevo nepředstavitelnou nudu. „Slečno, nechcete si jít zatancovat?“ Hrála příjemná, plouživá písnička. Toho kluka nikdo z nich neznal. Náhle se vynořil z davu a krásně se na ní usmíval. „S klidem.“ Zvedla se a vzala jej za ruku. Petr sebral püllitr a zamířil ke stánku s pivem.

Držel ji kolem pasu a nemotorně přešlapoval. „Máš nějaký jméno?“ Ticho mezi nimi se Janě zdálo nekonečně dlouhé. „Jo, promiň. Já jsem Pavel.“ „Jana.“ Další dlouhé mlčení. „Neumíš mluvit?“ Pozvolna se otáčeli. Jana si všimla Petra, jak stojí u stánku s pivem a dívá se na ní. *Je v tom pohledu žárlivost? Nebo jen začínající kocovina. Žárlivost...mohla by být.* „Můžeš dát ty ruce trochu níž, nebo jsi z kláštera?“ Pavel se usmál a pohládl jí po zadečku.

„Co mladá?!“ Petr věděl, že neujde ironickým poznámkám svého spolužáka. „Pohoda.“ Krátce odpověděl a tušil, že to zdaleka není všechno. „Jsi si tím tak jist? Tady z té strany to tak možná nevypadá, ale zdá se, že se skvěle baví.“ Snažil se jej Tomáš rozdráždit. „Jsi mimo.“ Bránil se Petr. „Deptá tě to. Že jo. Štve tě, že ti dneska nedá.“ Tomáš býval neodbytný. „Raději mlč.“ Petr z kapsy vytáhl několik mincí a otočil se k výčepnímu. „Vykašli se na ní a dej si pivo.“ Tomáš jej poplácal po zádech a s plným kelímkem zmizel za rohem.

„Ty jsi odtud?“ Jana vymýšlela stále další a další otázky. Potřebovala, aby to vypadalo, že se skvěle baví. „Tak napůl.“ Pavel odpovídal velmi stručně. „Ještě jsem tě tu neviděla.“ Něco podivného ji na něm přitahovalo. Nevěděla co, ale musela to zjistit. „Vlastně jsem tu náhodou. Vysadil mi počítač, takže nebylo večer co dělat.“ *Copak už nejsou normální kluci? Bez počítačů?* „To chápu.“ *Zatvářila se dostatečně chápavě?* Hudba utichla, taneční parket se začal vyprazdňovat. „Takže, díky za tanec?“ Jana se pokusila naladit vyzývavý tón. Pak na Pavla okamžik zírala a lehce jej vzala za ruku. „Nechceš si se mnou dát něco k pití?“ Vlastně nevěděla, proč to dělá. „Možná budu muset jít.“ „Je brzy, před půlnocí. Noc je ještě mladá.“ Chtěla ho

přesvědčit, aby zůstal. „Fakt budu muset jít.“ „Zůstaň.“ „Já...“ Sevřela jeho ruku o něco pevněji a odvěkla ho k baru.

„Sleduj, vede ho k baru.“ Řekl Tomáš a hlavou pokynul směrem k výčepu. „Chce, abych žárlil.“ Uklidňoval sám sebe Petr. „Jsi nervózní.“ Dráždil Tomáš. „Jsem v pohodě.“ „V pohodě? Tak proč každých pět vteřin saháš po sklenici?“ „Čau Petře.“ Přerušil nekonečný slovní zápas dívčí hlas za Petrovými zády. „Kristýno, kde se tu bereš?“ „Zabloudila jsem v lese a viděla nějaké světýlko. Tak jsem šla za ním a jsem tady.“ Tomáš dostal záchvat smíchu. „Představím vás. Tohle je Tomáš a tohle překrásné stvoření je Kristýna.“ Tomáš se nepřestával smát. Po chvíli se ale zvedl, podal Kristýně ruku a sladce ji políbil na tvář. Petr sledoval, jak se po polibku začervenala. „Nemusíš se červenat. On tak zdraví každého.“ „Fakt každého?“ Divila se Kristýna. „Budeš chvíli u nás?“ Petr při těch slovech ukázal na prázdnou židli.

Ty jsi fakt ještě nepil pivo?“ Řekla překvapeně Jana, a zvedla dvojku červeného vína. „Ne.“ Pavlovi odpovědi byly stále stručnější. Začínal být z těch otázek zmatený. „To se každá holka takhle ptá, když chce sbalit kluka?“ Zeptal se tentokrát on. „Ty jsi ještě asi hodně věcí nedělal.“ Odpověděla Jana další otázkou a v duchu se skvěle bavila. *Má snad takové štěstí a konečně potkala naivního, nepolíbeného, realitou tohoto světa neposkvrněného kluka?* „Přijijeme si?“ Pozvedla kelímek. Pavel pokrčil rameny. „Na co si přijijeme?“ Jeho hlas už zněl veseleji. „To nechám na tobě.“ Jana byla zvědavá, čím ji překvapí. „Na čistotu tvých očí.“ Vyvalila své čisté oči, to teda bylo překvapení. *Ta věta se k němu nějak nehodila.* Nechtěla si to přiznat, ale cítila, že se jí Pavel líbí. Otočila se a pohlédla na Petra. Seděl u stolu s nějakou slečnou, kterou neznala. Rozhodně se nenudil. „Nechceš se jít projít?“ Navrhla první rande. „Proč?“ Zeptal se hloupě Pavel a už věděl, že mu pivo nechutná. „Jen tak. Se mnou.“

„Jsi tu sám?“ Kristýny hlas se ztrácel v hlasité hudbě. Petr pohlédl k baru a uviděl Janu, jak s Pavlem odchází. „Ano, jsem tu sám.“ Odpověděl Kristýně. Nemusel dlouho přemýšlet, kam šli. Dobře znal zdejší les, sám tam taky holky vodil. „A co ty?“ Obrátila Kristýna svoji pozornost na Tomáše. „Tom je tu jako pozorovatel. Vždycky jen tak sedí, popíjí a sleduje co se kolem něho děje. Potom doma píše povídky a rejpe do nás.“ Petr viděl, jak se Kristýna při jeho slovech usmála. „Takže spisovatel.“ Tomáš se usmíval stále víc a víc. „Napíšeš něco o dnešku?“ Tomáš pokrčil rameny. „Ráda bych si to přečetla. Můžu se napít?“ Zvedla Petrův kelímek s pivem. „Je to Pivo s rumem, chutná drsně. Nechtěla by, jsi se projít?“ Petr se pokusil o milý úsměv. Naklonil se a opatrně ji pod stolem pohládl po stehně. „Myslíš to vážně?“ Kristýna cítila, jak jejím tělem prochází příjemný pocit vzrušení. Petr souhlasně přikývl.

„Jano, kam jdeme?“ Pavlův hlas se malinko zachvěl. Její dlaň byla chladná, stejně jako její oči. „Kousek odtud je les. Jsou tam místa, která mám moc ráda. Budeme tam sami, ukryti tmou dnešní noci. Ani měsíc nás neuvidí.“ Jana si už byla jistá jeho přitažlivostí. Tušila, že Pavel uvnitř skrývá tajemství, které ji tolik vzrušovalo. „Asi by, jsi měla vědět, že jsem ještě nikdy s žádnou...“ Pavel mluvil tiše, spíše šeptal. Jana se zaslavila, otočila se tváří k němu a něžně jej pohládila po vlasech. „Mlč a nic neříkej.“ Držela jej za obě ruce a toužila po polibku. Cítila, jak mezi nimi stoupá vzrušující napětí. „Víš, já jsem na chlapečky!“ Přerušil trapné mlčení. „Co? Ty...“ Přikývl. „Proč jsi...“ *Zase tolik otázek.* „Neměl jsem co dělat. Nudil jsem se. Tak jsem zkusil...“ „Jsi normální?“ Jana byla rozrušená. „Ne!“ Pavel se

začal neuvěřitelně smát. „Díky za krásný večer. Skvěle jsem se bavil. Vážně!“ Otočil se a odkráčel do tmy. Stála a překvapeně zírala na vzdalující se stín.

„Kam si mě vedeš?“ Petr v jejím hlase slyšel obavy. Malinko se usmíval, těšil se, až se dotkne jejího překrásného těla. „Kousek odtud je les. Znáám tam pár míst, kde nás nebude nikdo rušit.“ Odpověděl, zastavil se a objal ji kolem pasu. „Celá se chvěješ. Nemusíš se bát.“ Snažil se svým úsměvem uvolnit situaci. „Máš mě rád?“ Kristýna mluvila tiše, téměř šeptala. „Moc tě chci.“ Jeho hlas byl plný citu a emocí. „Toužím po...“ jejich rty se téměř dotýkaly, „tvém polibku.“ Lehce se jí dotkl jazykem. Jeho ruce ji hladili pod tričkem, dotýkal se i těch nejtajnějších míst. „Bylo to nádherné.“ Kristýny hlas se chvěl vzrušením. „Můj první polibek.“ Její dlaň sjela k Petrovu poklopci. „První polibek?“ Vykřikl vyděšeně. „Moment! Takový dotaz! Kolik je ti let?“ Petr začínal tušit zradu. „Třináct a půl. Ještě, než mi to poprvé uděláš, máš šprcku?“ Petr vyvalil oči, otočil se a dal se na zběsilý útěk. „Kam jdeš?“ Volala za ním...

„Neviděl jsi Petra?“ Jana se posadila naproti Tomáše. Vypadala dost našťvaně. „Jo, ten? Teď tu byl! Odešel s jednou hezkou slečnou.“ Odpověděl Tomáš a provokativně se usmál. „Víš Tomáši, chtěla jsem si s tebou promluvit.“ Snažila se vypadat klidně. „Se mnou? Co se to děje?“ Tomáš byl dost překvapený. „O tobě a tvé literární činnosti.“ „Moje poslední povídka...“ Nenechala jej domluvit. Zvedla nedopitý kelímek piva s rumem a vylila mu jej na hlavu. „To je můj názor na tvoji poslední povídku, brouku!“ Vstala a ztratila se v tančícím davu.

„Neviděl jsi Janu?“ Petr se posadil na stejné místo, kde před třemi minutami seděla Jana a pohlédl do prázdného kelímku. „Vypil jsi mi pivo?“ Pohlédl na Tomáše a teprve teď si všiml mokrých vlasů. „Přišla, blábolila nesmysly a polila mě pivem. Asi nějaká nová forma literární kritiky. Nicméně, vaše manželské neshody mě začínají štvát.“

Na východě se objevily první sluneční paprsky. Jana se posadila na posteli, na okamžik se zamyslela a šla zvracet. Petr si oblékl kalhoty, tričko a co nejtíšeji otevřel okno. Ještě se ohlédl a všiml si černých krajkových kalhotek na podlaze. *Není to divný, brát si kalhotky své holky?* Jeho mozek rychle pracoval a zvažoval možnosti pro a proti. Panty zlověstně zavržaly. Pohlédl na dveře. Slyšel kroky, ale stále ještě přemýšlel. Sehnul se a zvedl kalhotky. „To jsi celej ty. Rychle dej sem, ať tu nejsem! Co takhle nějaká odpovědnost?“ Jana stála ve dveřích a nevšimla si svého otce, který se za ní tiše protáhl s brokovnicí. „Ty kalhotky jsou mé oblíbené miláčku. Chceš mi je vzít? Jako trofej?“ Jana se ve svém hlase smažila předstírat zlobu. „Chci si je dát pod polštář, třeba se mi pak budou zdát samé hezké sny.“ Přiblížila se k němu a políbila jej na tvář. „Je mi z tebe zle, raději už jdi.“ Pošeptala mu do ucha a nechala se vášnivě políbit. „Pa ty můj andílku.“ Pohládl ji po vlasech a seskočil do záhonu s cibulí. „Stůj!“ Ozvalo se za ním a vzduchem třeskl výstřel. „Řekni mu něco! Vždyť mě může zabít!“ Jana koukala z okna. „Není se čeho bát, bez brejlí nic netrefí!“ Další ostrá střelba. Jana se na okamžik odmlčela. „Petře! On má brejle! Uteč!“ Otec se zastavil a zamyslel se. Jeho žaludek nepříjemně zavrčel. „*Hajzle jeden!* Za to mi nestojíš! Dcero, udělej smažený vejce, mám hlad!“

Hospoda na návsi byla po ránu úplně prázdná. Jediný host seděl nedaleko od dveří a zamyšleně tvořil do sešitu. Tomáš dopsal větu, usrkl trochu horké kávy a přemýšlel co dál. Včerejší večer byl plný příběhů a on nevěděl, který má ve své povídce ztvárnit jako první.

Petr prošel dveřmi, opřel se o pult a okamžik počkal, než z kuchyně vyšel mohutný výčepník v zakrvavené zástěře. „Co si dáš?“ Zavrčel a vedle pípy odložil sekáček na maso. „Dal bych si něco, takhle před obědem, takového, jako...“ „Máme pivo...“ Vrchní natočil půllitr zlatavého nápoje a položil jej před Petra. „Dám si pivo.“ Povzdychl si Petr a s půllitrem si sedl vedle Tomáše. „Zdar Tome! Co to piješ?“ „Jed s kofeinem, taková *podpultovka*.“ Tomáš usrkl trochu silné kávy. „A co to píšeš?“ Petr se naklonil a nakoukl do sešitu. Tomáš naštvaně odložil propisku. „Vypadáš, jako když si o něčem potřebuješ promluvit. Ale pozor! Všechno co řekneš, může a bude použito proti tobě! Znáš mě.“ Po dlouhé větě se Tomáš trochu napil Petrova piva. „Miluji Janu. Nedokážu bez ní být.“ Povzdychl si Petr. „To je dobré, ne?“ „Chtěl jsem se tomu vyhnout, nezávazný sex má své výhody. Navíc myslím, že ona je dost nad věcí.“ Petr pečlivě volil svá slova. „Bojím se toho.“ „Myslíš? A máš už doma pod polštářem její kalhotky?“ Tomáš si všil, jak se po té otázce Petr malinko začervenal. „Jestli máš její kalhotky pod polštářem, pak jsi na ní závislý. Když jsi na ní závislý, pak nemůžeš bez ní být a tím pádem jsi úplně ztracený.“ „Mám strach, že jí už nedokážu dát kopačky.“ Petr se napil piva a uvědomil si, že mu v prázdném žaludku nedělá dobře. „Asi ti rozumím.“ Tomáš odložil propisku. „Kdyby se se mnou rozešla, bylo by to pro mě moc těžký.“ Petr ošklivé pivo zapil ještě ošklivější Tomášovo kávou. „Jo. Rozumím ti a nech mi můj životabudič.“ Řekl Tomáš a posunul malou skleničku dál od Petra. „Musíš se asi skvěle bavit!“ „Ne, to vážně ne. Až se to někdy stane, jsem tu a snad tě nějak dám dohromady.“ V Tomášově hlase byl znatelný nádech ironie. „Utahuješ si ze mě.“ „Možná.“ Mlčeli, popíjeli.

„Ty jsi s ním spala?“ Jany tatínek promluvil těsně před tím, než v mikrovlnce explodovalo vejce. „Co je ti po tom?“ Janě nebylo dobře a vážně nechtěla řešit své osobní problémy. „Jsem tvůj otec! Zastřelím ho!“ „To by, jsi neměl. Budeš totiž dědeček a Petr je tatínek.“ Řekla Jana malinko bázlivým hlasem. Nebyla to pravda, ale bavilo jí hrát si s lidmi kolem. V kuchyni zavládlo mrtvolné ticho, které přerušilo až hlasité cinknutí trouby. „Přešla mě chuť!“

„Tak se s ní rozejdi! Dokud to jde. Bude tě to bolet, budeš z toho grogy, možná začneš brát drogy a kouřit, ale zbavíš se jí. Budeš mít lepší pocit, než kdyby se dřív zbavila ona tebe, a já budu mít zase o čem psát.“ Dokončil Tomáš větu a sklonil se nad rozepsaným dílem. Oba mlčeli a popíjeli své nápoje. „Proč si nechávám radit od někoho, kdo neumí ani sbalit holku.“ Konečně promluvil Petr. Tomáš pokrčil rameny. „To vážně nevím, ale mám nápad. Dneska je tatík s máti pryč. Celou noc jsem doma sám, co uspořádat takovou malou, soukromou párty?“ „Máš dobrý nápady, na téměř intelektuálního spisovatele. Zavolám Janě a ještě pár lidem...“

„Dáš si k tomu pivko?“ Jana otevřela lednici. „Měl jsem ho zastřelit, když jsem vás tenkrát načapal v tom seníku! Ale neměl jsem brejle. Škoda. Taková ostuda! Nemanželský dítě! Vždyť já nebudu moci ani do hospody! Ještě že chlapy nejsou takový drbný jako báby.“ Rozzuřený otec se zakousl do krajíce chleba. „Jdu nakoupit.“ Jana vzala tašku a klidným krokem prošla dveřmi. „A ona si jde klidně nakoupit.“ Zvedl se od stolu a z okna zavola: „Přines pivo! Už tu žádný není!“

Tomáš kráčel přes náves, v rukou sešit se svými poznámkami, když si všiml, kdo se k němu blíží. „A kohopak to vidím. Janička?“ Usmála se na něho, když došla až k němu. „To už jsi uschnul?“ „No, tím pivem jsi mě dostala. Výš jak jsem potom smrděl? Ale varuji tě. Spisovatelé bývají pomstychtiví. Červený víno údajně dělá skvělý fleky.“ „Díky žes mi to řek, na příště.“ „Proč ty jsi vlastně na mě pořád tak

hnusná?!“ Jana se zatvářila nechápavě. „Víš, že už vlastně ani nevím? Možná to bude jen z principu.“

Dveře potravin se za ní samy zavřely. Napravo, na malé lavičce, sedělo a podezřele mlčelo několik inteligentních žen důchodového věku. Jana přešla k pultu. Jako by cítila jejich chladné pohledy, ticho narušoval jen šum třesoucích se rukou. „Slečna si bude přát?“ Vyzábělý brigádník Jednoty s napětím sledoval děj za pultem. „Dejte mi deset rohlíků.“ „Je mi líto, poslední si vzala tamhle Boušková.“ Jana se otočila a vrhla po důchodkyni nevraživý pohled. „Tak chleba.“ „Je mi to moc líto, ale...“ „To se naše důchodové sdružení rozhodlo nechat naší rodinu vyhladovět?!“ Měla hlas plný zloby. Posádka lavičky se chopila holí a odšourala se na ulici. Obchodem na okamžik zavládlo podivné napětí. Jana viděla, jak srdce obchodníka bojuje s výhrůžkami mafie. „Kolik jsi chtěla těch rohlíků?“ „Deset.“ „Fajn. Deset rohlíků a chleba.“ „Ještě taky máslo, dvě piva, deset deka selského a jednu hlavu paní Boušková.“ „Dvě pivíčka, salámek a tu hlavičku si budeš muset useknout sama. Půjčím ti sekýru.“ Oba se dali do smíchu. „Co dělá Petr?“ „Ptáš se, protože jsi ho dlouho neviděl, nebo proto, že na něj ještě žárlíš?“ „To druhý? Ne, ne, ne. Byly jsme přátelé.“ „Rozdělila jsem vás. Že jo.“ Jana se pokusila o omluvný pohled. „Nemůžeš za to.“ „Myslíš?“ „Neměl jsem se chovat tak dětinsky.“ „Bylo to ve mně.“ „Byla to chyba?“ „Bojím se litovat.“ Otočila se a přešla k regálu s pracími prášky. „Raději půjdu. Nebo mi táta umře hlady.“ „Díky za nákup, slečno.“ Ještě než vyšla na ulici, malinko se usmála. Pak se rozhlédla kolem sebe. Uprostřed rybník, napravo paní Boušková se svým fan klubem, nalevo Tomáš s propiskou a blokem. Kudy tudy cestička? Tak do toho. „Chceš mi něco, Tome? Myslím, že dáváš nový význam slovu „slídlil“. Víš to? Ale na starou Bouškovou nemáš.“ „Já?“ „Že tu ještě stojíš, tak sám...“ „Jo, jen tak mimochodem, dneska u nás pořádáme takový malý večírek. Zvu tě.“ „Tak dík.“ Jana vytvořila neuvěřitelně znuděný hlas. „Přijdeš?“ „Nemám tušení.“ „Petr asi přijde.“ „Fakt?“ Smršť otázek a odpovědí. „Tak to přijdeš, ne?“ „Možná.“ „No vidíš. Jsi očekávána.“ Jana se usmála. „Za to pivo včera, promiň.“ „To nic.“ „Ne. Neměla bych si z přátel dělat nepřátele.“ „Ženské svědomí? Blbost! Ženský nemají svědomí.“ Tomáš krátkou větou umlčel Jany skutečné svědomí. Následoval okamžik ticha, bylo vidět, jak Jana mění výraz. „Toho piva bylo ještě málo. Rejpale!“ Jana zamířila k domovu. Tomáš se ponořil do složité spleti svých myšlenek. Možná mohl být trochu příjemnější. Ale ona na něho není příjemná skoro nikdy. Proč by zrovna v okamžik, kdy má ona náladu být na něho příjemná, měl i on mít náladu být na ní příjemný? „Jsem slyšela, že dneska pořádáš párty.“ Vyrušil jej skřehotavý, trochu šišlavý hlas za ním. „Ahoj Marcelo. Ty už jsi taky vystřízlivěla? Máš pěkný kolo.“ Neuvěřitelný jak rychle se šíří informace. *Kdo jí to proboha řekl?* „Díky. Tak co budeme dělat dneska večer?“ „Nemám tušení. Třeba můžeme hrát flašku.“ „V osm jsem tam.“ *Bojí se ta příšerka vůbec něčeho?* Cvaknula přehazovačkou a zmizela za rohem...

„Zdravím všechny, co jsou doma.“ Petr zavřel vchodové dveře. „Aha. Tak doma asi nikdo není.“ Prošel chodbou do kuchyně. Zastavil se a udiveně zíral na otevřenou ledničku. „Co, proboha...“ Ze zásobníku na vejce nechutně odkapával slizký žloutek. Na zemi se povalovalo okousané kuřecí stehno, původně připravené na den grilování. „Že by přece jen někdo byl doma?“ Opatrně otevřel dveře a vstoupil do ložnice. „Zvíře!“ Vykřikl, když uviděl psa, jak na manželské posteli porcuje suchý rohlík a dokonale při tom drobí. „Ven!“ Pejsek zvedl hlavu a začal vrtět ocáskem. „Snad si nemyslíš, že tu budeš jen tak sedět?! Počkej, až přijde páníček.“ Naprosto žádná reakce. „Tak. Ty se teď zvednout a ty jít ven! Ty mě rozumět? Ne? Dobře. Po psím. Haf haf haf!“ Pes se zvedl a s kňučením odběhl do chodby. „Promiň. Nechtěl jsem tě urazit.“ „Co jsi mu řekl?“ Rysy jeho tváře ztvrdly překvapením. Hlas známý ze

včerejšího večera za jeho zády. „Kristýno?“ „Moc se mi po tobě stýskalo. V noci jsem nemohla spát. Toužila jsem po tobě, znovu tě vidět, znovu slyšet tvůj hlas.“ „Tak jsi se, vloupala ke mně domů.“ Prudce se otočil a spatřil krásné dívčí tělo bez oblečení. „Zbláznila ses?“ „Vzrušuji tě?“ „Jsi blázen? Vždyť je ti třináct! Rozhodně ne!“ „Jsi tak roztomilý, když se zlobíš.“ Odpověděla smutně. Chytil se za hlavu. „Ne, klid. Klid! To chce silný kafe. Skoro jsem dneska nespal. Určitě je ještě noc a tohle se mi zdá. Je to jenom sen!“ Popadl varnou konvici a napustil do ní vodu. „Pojď ke mně. Prožijeme spolu krásný den.“ Natáhla k němu ruku a lehce jej pohladila po zádech. „Jsem fuj!“ Upustil konvici na podlahu. „Jsem moc fuj!“ „Petře?“ „A to je zase co.“ Otočil se ke dveřím. „Já jsem co? Já jsem tvoje bývalá holka!“ Jana se otočila a prošla na chodbu. „Jano, počkej, vysvětlím ti to!“ Bouchla za sebou dveřmi. „Taky jsi mohl říct, že už někoho máš!“ Kristýna si oblékla kalhotky a tričko. „S takovým prasákem chodit nebudu!“ I ona za sebou bouchla dveřmi. Petr stál uprostřed kuchyně, omámený koloběhem osudu. „Mám špatný den. Moc špatný den...“

Jana kráčela po chodníku a cítila se sama. Už zapoměla, jaké to je, být bez kluka, bez lásky, bez sexu. Nemohla uvěřit tomu, co před několika vteřinami viděla. Celý svět se najednou hroutil, iluze se ztrácely ve spleti rozhořčení, v očích cítila drobné kapičky slz. Ale, možná že to není tak špatný. Za čas si určitě najde někoho jiného a mnohem lepšího. Třeba bude mít svaly a modré oči, a bude mít IQ 151 a třicet tisíc měsíčně. Co třicet, třeba bude mít mnohem víc! Ono to vlastně není zase tak špatný. On vlastně nebyl nic moc...

„A to se fakt stalo?“ Tomáš seděl na křesle v obývacím pokoji a hleděl na Petra, jak do sebe leje už sedmou vodu. „Jo.“ „To máte z toho, že se neustále podráždíte a zkoušíte, kdo z vás bude víc žárlit a kdo víc vydrží. Jako včera.“ „Nech toho.“ Přerušil Tomášův projev Petr. „Podívej se na ten problém z toho lepšího pohledu.“ Nechtěl se Tomáš vzdát. „Nech toho.“ „Stejně jsi jí chtěl dát kopačky.“ „Tak ty toho nenecháš?“ Petr vypadal hodně rozzlobeně. „Hele, najdeš si jinou, s dlouhýma nohama, modrýma očima, blondýnku, která bude úplně blbá a bude tě mít ráda.“ „Nech toho!“ Rodinným domkem jako blesk prolétlo drnčení zvonku. „Už se to začíná scházet.“ Otevřel dveře. „Ahoj Marcelo. Jdeš brzy, ještě tu nikdo není.“ A zase je zavřel. Zvonění se opakovalo, takže je znovu otevřel. „Já vím.“ Hlasu zabarveného svůdnou vášní se nedalo nevšimnout. „Máš hezký šaty. Možná by neuškodilo, kdyby zakrývaly víc než dvě procenta tvého těla.“ *Kdo se na to má dívat.* Pomyslel si v duchu Tom. „Mám to brát jako lichotku, urážku...“ Šišlala Marcelka. „Doporučení. Ne všichni jsou v takové sexuální pohodě jako já. Nemusíš se vyzouvat.“ Pomalu ji vedl malou chodbičkou. „V pokoji už je Petr. Bavte se zatím spolu, mám nahoře ještě nějakou práci.“ Zavřel za ní dveře od pokoje a utřel si potůček potu na čele. Proč se líbí holkám, které se nelíbí jemu a jemu se líbí holky, kterým se nelíbí on?

Petr svůj pohled opřel o Marcely nucený úsměv. „Ty tu jsi taky?“ Pronesl otráveně. „Taky tě ráda vidím.“ Posadila se na pohovku naproti němu. „Svádíš Toma?“ „Jsem na tom lip než ty. Alespoň nemůžu žádného podvádět s jiným, když nikoho nemám.“ Petr upil trochu z láhve, svůj pohled nedokázal odvrátit od Marcelky průhledného trička. „Na můj vkus v té větě bylo až příliš žádného a nikoho. Změň to! Najdi svoji životní lásku, která tě zkrotí, a přestaň pomlouvat slušný lidi. A na tu flašku se nesápej! Utápím dnes totiž nešťastnou lásku.“ „Jen se nedělej tak nevinným. Já být Janou, dávno bych tě poslala k vodě.“ „Bla bla bla bla...dobře vím že žárlíš na každou ženskou, co uloví nějakého chlapa v okolí dvaceti kilometrů, protože ty jsi úplně neschopná udělat to samý!“ Dveře zavrzaly a do pokoje vstoupil Tomáš. „Nesežrali jste se tu?“ Na stůl postavil láhev vína. „Odhaluji tajné zásoby rodičů.“

Ještě tu toho bude poschováváno docela dost.“ „Ne, vylámala bych si na něm zuby.“ Marcela si přehodila nohu přes nohu. „Ne, máme se s Marcelkou strašně rádi.“ Odpověděl Petr ironickou větou a podrbal se na hlavě. „Nemám pustit nějakou hudbu?“ „Možná by, jsi měl.“ Zvedl ze stolu dálkové ovládání. „Kdo ještě přijde?“ „Zval jsem ještě Kristýnu, Janu, toho nového měšťáka, co vás včera večer tak pěkně rozjel, jenže jste se během dne všichni tak skvěle pohádali, že už asi nikdo...“ Znovu zvonek. „Jdu tam.“ Petr se zvedl a dopotácel se ke vchodu. „Jsi duch zlý či dobrý?“ Otevřel dveře. „Jmenuji se Pavel a zdá se, že s tebou dnes strávím noc.“ „Moc vtipný. Dveře od pokoje jsou otevřené.“ Po ulici se rozzuřeným krokem blížila Jana v upnutém tričku a minisukni. „Madam? Dovolíte, abych vás směl zbavit vaší večerní róby?“ „Prase! Kde je Tom?“ Jana byla stále ještě hodně našťvaná. „Kde asi.“ Protáhla se kolem. „Proč sem chodíte?! Já se mohl dneska v tak krásném klidu opít. Utopit své zlomené srdce.“ „Měl by ses nad sebou zamyslet.“ Kristýna? Kde se tam najednou vzala? „Svádět nezletilý holky.“ „Ženská logika je nelogická!“ Křikl za ní a zavřel dveře. „Mužské ego je blbost!“

Seděli kolem sebe, poslouchali zběsilou muziku a mlčeli. „Mrtvo.“ Tom sledoval neustálou bitvu pohledů. Petr dorazil láhev vodky a viděl všechno dvakrát, nebo třikrát. Už nemohl mluvit, dokonce nemohl ani rovně sedět a tak spadl na koberec a usnul. „Tobě se Petr líbí, Pavle?“ Jana hleděla na Pavla, Pavel zamilovaně hleděl na polomrtvého Petra, Petr otevřel oči a zíral na Janu. Jana otočila pohled a narazila na spoře oděnou Marcelku, Marcelka zasněně sledovala Tomáše, Tomáš zíral na Kristýnu a Kristýna přemýšlela, jestli to na něho nezkusí. Po chvíli se Tomáš zvedl a vzal jí za ruku. „Jdeme ke mně do pokoje. Nerušit!“ Přerušil dlouhé ticho a odešel s nechápající Kristýnou do ložnice rodičů. Dveře se za nimi s cvaknutím zavřely, cédéčko dohrálo a ztichlo. Šokovaná Jana zírala na zavřené dveře. „Pavle! Petr se ti líbí?“ Opakovala otázku. „Já slyším, ale nevím.“ Markéta se zvedla a rozhodila rukama. „Odcházím.“ Petr se ztěžka postavil na nohy. „Marcelo, nikam nechod', půjdeme a budeme spolu, já s tebou, v tobě - kde tady mají ložnici?“ Vzal jí za ruku a ona jej objala kolem pasu. „Chci tě! Jen najdu, sakra, Jano, nezapomněl jsem si u vás tu poslední krabičku prezervativů včera večer?!“ ...